

Loňský listopadový koncert Franty Vlčka a jeho hostů v Domě kněžny Emmy (která si na mincích říkala královna) v Neratovicích byl ve znamení mlhy. První lednový koncert v letošním spíše jarním, než zimním počasí, byl ve znamení vichru. Ve čtvrtek 18. ledna 2007 jsme byli rádi, když jsme před domem, kde Franta bydlí, nasedli do aut, která dávala určitou iluzi bezpečí.

Měl jsem to štěstí, že jsem mohl dělat osobního řidiče Jiřímu Smržovi, kterého František Vlček pozval jako hlavního hosta. Jiří Smrž působí na pódiu i mimo něj jako tichý uzavřený člověk. Jenže na rozdíl od lidí, kteří mnoho mluví a sdělí málo nebo vůbec nic, Jiří Smrž mluví, jen má-li co říci. Jeho láskou je Šumava, kam nikdy neměl z rodného Písku daleko. Šumava je téma, o kterém se dá povídat hodiny a tak cesta z Malešic do Neratovic utekla rychle. Tentokrát byla ekumenická kaple téměř vyprodána, včetně již klasického VIP stolu určeného pro odpočívající umělce a jejich doprovod.

Po tradičním úvodu **Františka Vlčka**, který se tentokrát vybavil i seznamem skladeb, neboli playlistem, zazněla vedle tradiční *Nedivte se* (spíše známé jako Bratr psychiatr) novinka *Noční tramvaj*, tak trošku naplněná nostalgií. Nejen Okudžava má svůj *Půlnoční trolejbus* plující noční Moskvou. Franta Vlček, jako dramaturg a inspicient, si v zájmu přesného dodržení času přivezl Prahy i klasické hodinky "cibule". Jenže to by nebyl František, aby si hodinky vyndal hned po začátku představení ze zavazadla. Hlavní ale je, že je nezapomněl v Praze.

Prvním hostem byla písničkářka **Simona Klímová** ze Slaného. Simonu, zkráceně Simču, znám pár pátků i čtvrtků. Ta citace dnů v týdnů není rozšířené rčení, ale realita. Simču Klímovou jsem poznal na soutěži Notování pod Vyšehradem (konané vždy ve čtvrtek) nejprve jako duo Proti srsti tvořené ještě se Slávkou Podobovou, později už jako postupující sólistku. V pátek pořádá Simona v čajovně Letící slunečnice ve Slaném klubové pořady, do nichž si zve hosty. Čajovna Letící slunečnice je stejně útulné a vhodné prostředí pro akustický koncert jako ekumenická kaple v Neratovicích. Simonin pěkný a zvučný hlas se kaplí krásně nesl a myslím, že pro většinu diváků to bylo jejich první setkání s touto osobitou písničkářkou. Ale z Neratovic do Slaného je to pouze 51 km, takže kdo bude chtít, může se na ni dojet do Letící slunečnice podívat. U klidných a tišších písní Simona seděla, u výraznějších a hlasitějších se postavila. Myslím, že díky řadě setkání základ jejího repertoáru znám. Zněla píseň *Za tepanou mříží*, odlesk dávného strachu z dětství z temné chodby, dnes už dost známý Viktor o slánském bezdomovci, píseň plná lidskosti,

Na Olymp

o marnosti touhy po rychlé slávě nebo

Zákony věků

či

Skála

. Novinkou byla píseň

Běž pryč

, jak jinak než o vztahu mezi mužem a ženou. Potlesk svědčil o tom, že diváci Simonu přijali velmi dobře a tak nezbylo než přidat. Zněla milostná

Budiž ticho

a mé oblíbené

Copánky

o tom, že malé holky jsou malými až do smrti. Ono u kluků je tomu podobně.

Hlavním hostem byl **Jiří Smrž**. Nevím, kolik diváků jej znalo, ale obávám se, že skoro nikdo, byť o tom nebyla vyhlášena anketa. Čtenářům FOLKtému není třeba připomínat, že Jiří Smrž vydal zatím dvě samostatná alba,

Dědičnou krev* a *Poslední

lásku

, za níž

obdržel cenu Anděla v oblasti folku a country za rok 2005. Znalci se trochu přou o to, zda Dědičná krev je či není lepší než Poslední láska. Důležitější ale je, že existuje někdo jako je Jiří Smrž a skládá a píše pozoruhodné texty, které by mohly vyjít jako samostatná sbírka básní. Jiří Smrž interpretuje písně svým vroucným nezaměnitelným způsobem s důraznou výslovností jednotlivých slov textů. Z tichého a v podstatě málomluvného člověka, glosujícího s osobitým humorem jednotlivé písně, se stane osobnost přitahující jako magnet pozornost posluchačů. Jiří Smrž měl dostatečný časový prostor, ale jmenovat zde celé pořadí a názvy skladeb nemá smysl. Znely písně z obou alb a znely i mé oblíbené

Já a Jack

nebo v přídavku mrazení působící

Pro Eržiku

. Po vystoupení Jiřího Smrže má jistě smysl se ve chvílích, kde je člověk v klidu a kolem je ticho, k jednotlivým písním vrátit a přečíst si jejich texty. Jiří je svobodomyšlný a věřící člověk, byť jej v životě potkalo i dost hořkého, snad právě i pro jeho povahu a víru. Jenže možná i právě proto Jiří píše takové písně. Po skončení vystoupení bylo znát, že jeho písně zpívané v ideálním komorním prostředí kaple posluchače zasáhly. Jistě by si mnozí přáli odnést si domů i některou desku či si ji aspoň po koncertu koupit. Jiří ale oznámil, že desky se koupit nedají díky systému jejich prodeje. Prodejnost zboží má své zákony a tak lidé spíše hýbají s prodejností desek Sámera Issy nebo Evy a Vaška.

Jiří se rozloučil s písní *Ještě ne* a pořad tradičně uzavřel jeho duchovní otec a dramaturg Franta Vlček. V závěru se František rozloučil mimo jiné veselou písní o lásce

Jaruna

a k radosti mojí i vedle mě sedící Amazonky písní o sestře Hele, kterou nelze vyndat z duše od

Emma byla silnější než Kyrill

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 30 Leden 2007 04:00

traktoru. Jako poslední zněla

Borovice

, kterou si již lidé s Františkem zpívají.

Cestou zpátky se orkán, který se později hlásil o slovo jako Kyrill, ukázal, že budeme vyslovovat neplatonicky nejen slovo povodně. Jenže tentokrát celou cestou díky královně Emmě a její kapli zůstal orkán poražen.

Příště, tedy 15. února 2007 v sedm večer, se u Emmy setkáte s **Jeronýmem Lešnerem**.